

## KRISTUSE ÜLESTÕUSMISE PÜHA, 1. ülestõusmispüha. Kristus on surnuist üles tõusnud! 3. lugemisaasta

Matteuse evangeelium (21: 12 – 14; 27: 54, 62 – 66) 28: 1 – 8 (11 – 15)

### KUHU KADUS JEESUSE SURNUKEHA?

Martinus on Rooma sõdur. Ega ta teab kui uhke selle ameti üle ei ole, sõdimine ei ole talle üldse meelepärane töö. Tal on sedavõrd vedanud, et tõelistest lahingutest on ta suutnud ennast eemale hoida. Martinuse väesalk on pidanud tegelema peamiselt maavalitseja valvesalgana ja erakorraliste sündmuste ajal, on just nemad olnud seal, kus rahva on kogunenud meelt avaldama. See võõra rahva keskel olemine on olnud üsna üllatav. Martinus on olnud Pontius Pilaatusega koos Iisraelis juba mitu aastat, aga kõigest sellest, mida kohalikud hindavad ja kalliks peavad, ei ole ta senimaani aru saanud.

Martinus on kehvasti hämmeldunud, et juudid räägivad Messia tulekust ja kui siis ilmub Jeesus nende keskele, siis mõistvad juudid Ta ise surma. Nad nagu oleks pimedusega löödud, kõik need imeteod, mida Jeesus on nende silme all teinud, sellel hommikul, kui Jeesus surma mõisteti, ei omanu enam mingit tähtsust. Martinus oli olnud ise templi trepil, kui Jeesus lükkas ümber kõik rahavahetajate lauad. Õigus – pühakoda ei ole kauplajatele kohane paik kogunemiseks. Imelik, et juudid ise sellest aru ei saanud.

Siis nägi Martinus veel, kuidas Jeesus templis halvatuid tervendas. Ja ometi mõisteti Jeesus surma?! Martinus ei teadnud kõiki Jeesuse õpetuse lugusid, kuid üksnes Jeesuse headus ja armastus andis Martinusele veendumuse, et Ta oli Jumala Poeg.

Martinus oli olnud oma väikese väesalgaga Kolgata mäel, surmanuhtluse täideviimise tunnistajaks. Lisaks sellele said nad tunnistust suurest looduse imest. Just sellel hetkel, kui Jeesus ristil suri saabus päise päeva ajal, pilkane pimedus. Kell võis olla kolm päeval, kui pilved katsid taeva nii tihedalt, et päevavalgus sellest läbi ei paistnud. Müristas ja maa värises. Teised sõdurid rääkisid, et samal ajal rebenes templis vahevaip kõige pühama paiga ees. Suur nutt ja hala kostis üle terve Jeruusalemma. Martinusele tundus, et juutide vana ja mugav Seaduse aeg sai otsa ning algas see aeg, millest Jeesus oli rääkinud – Jumala riigi aeg.

Martinuse väesalk sai aga juutide hingamispäeval uue korralduse – minna valvama Jeesuse hauda, veeretada selle sissepääsu ette suur kivi ja olla valvel, sest Jeesuse jüngrid rääkisid, et Jeesus olla lubanud surnust üles tõusta kolmandal päeval. Seda ei uskunud ju keegi, et nii võib juhtuda, aga igaks juhuks, et jüngrid ei saaks Jeesuse surnukeha ära varastada, tuli haua juures ülesse seada valvekord.

Martinus ja veel kaks sõdurit võtsidki kohad sisse. Nad olid valvel, aga peale kahe jänese ja ühe rebase ei tundnud nende ega ka Jeesuse haua vastu huvi mitte keegi. Kolmanda päeva varahommikul, esimeste päikese kiirtega, nägi Martinus, et Jeruusalemma poolt lähenesid naised. Need naised olid need samad, kes olid olnud ka Jeesuse ristipuu all.

Sell samal hetkel, kui naised nendeni jõudsid, toimus suur maavärisemine, sest Issanda ingel, laskudes taevast, tuli ja veeretaskivi kõrvale ja istus selle peale. Aga ta nagu oli nagu välg ja ta rõivad valged nagu lumi. Aga hirmust tema ees värisesid valvurid ja kukkusid maha nagu surnud. Aga ingel pöördus naiste poole ja ütles: „Teie ärge kartke! Ma tean, et te otsite ristilöödud Jeesust. Teda ei ole siin, Ta on üles äratatud, nõnda nagu Ta ütles. Tulge, vaadake paika, kus Ta magas! Ja minge kiiresti, öelge Tema jüngritele, et Ta on üles äratatud surnuist! Ja vaata, Ta läheb teie eele Galileasse, seal te saate Teda näha. Vaata, ma olen seda teile öelnud.” Ja hauakambri juurest kiiresti kartuse ja suure rõõmuga lahkudes jooksid nad kuulutama seda tema jüngritele.

Martinus ja tema kaks alluvat, lamasid kui surnud, kuid nad kuulsid ja nägid kõike. Tõepoolest ei olnud keegi Jeesuse surnukeha varastanud, Ta oligi ülestõusnud surnuist, just nii nagu Ta oli ise rääkinud ja nüüd ingel nende kuuldes naistele kinnitas.

Kui naised olid lahkunud, said nad ennast liigutada ja uurida põhjalikult hauakambrit. Seal ei olnud Jeesusest alles jäänud muud, kui surilina. Jeesus Kristus oli ülestõusnud surnuist!

Jeruusalemmas ei meeldinud see jutt aga mitte põrmugi ülempreestritele. Martinuse kaks alluvat kutsuti kõrvale, neile maksti palju raha, et nad läheksid Jeruusalemma tänavatele ja räägiks juutidele valet.

Martinus võttis oma mõõga, andis selle tagasi Rooma väejuhile. Võttis oma hobuse ja läks tagasi oma kodumaale. Martinus ratsutas oma ratsu seljas, ta oli õnnelik. Ta oli olnud tunnistajaks ajaloo sündmustele. Mis iganes ka maailmas ei juhtuks, teadis ta, et Jeesus omasid ei jäta hätta. Kõik see, mida Jeesus oli rääkinud, saab kord tõeks. Martinus uskus Jeesusesse, ta uskus rahusse, armastusse, lootusesse ja ülestõusmisesse.

*Küllike Valk, 2015.*